

"Domnul voia să-i omoare"

Duminică, 5 martie 2006

Gili Cârstea

Pentru cei care nu sunt obișnuiți să privească istoria Vechiului Testament în lumina care se revarsă de pe Calvar, limbajul raportului biblic este extrem de tulburător și determină concepții ireversibile despre caracterul lui Dumnezeu.

Scriptura, de la Geneza la Apocalips, ne cheamă să cunoaștem pe Domnul. Și unde ar trebui să privim pentru a-L cunoaște corect, dacă nu în Scriptură? Citim acolo negru pe alb că Dumnezeu "a împietrit inima lui Faraon," evident, spre a avea ocazia să facă prăpădul mai spectaculos; citim că El l-a stârnit pe David să numere poporul, ca apoi să-l poată pedepsi; citim cum Domnul dorea să-l omoare pe Ahab, dar nu găsea o soluție acceptabilă și a apelat la sfatul îngerilor, care au venit cu o soluție cumplită: vor fi un duh de minciună în gura proorocilor lui.

Prima carte a lui Samuel prezintă o situație la fel de șocantă. Ascultați:

"Eli era foarte bătrân, și a aflat cum se purtau fiii lui cu tot Israelul; a aflat și că se culcau cu femeile care slujeau afară la ușa cortului întâlnirii.

El le-a zis: 'Pentru ce faceți astfel de lucruri? Căci aflu de la tot poporul despre faptele voastre rele. Nu, fiii mei! Ce aud spunându-se despre voi nu este bine; voi faceți pe poporul Domnului să păcătuiască.

Dacă un om păcătuiește împotriva altui om, îl va judeca Dumnezeu; dar dacă păcătuiește împotriva Domnului, cine se va ruga pentru el?'

Totuși ei n-au ascultat de glasul tatălui lor, căci Domnul voia să-i omoare" (1 Sam 22-25).

Textul este clar, iar implicațiile nu pot scăpa nimănui: Domnul i-a împiedicat pe fiii lui Eli să asculte sfatul tatălui lor și să se pocăiască deoarece dorea să-i omoare. Evident, dacă se pocăiau, Dumnezeu era obligat să-i ierte și astfel să le cruțe viața. Acest pasaj susține credința multora că Dumnezeu manipulează voința și capacitatea de alegere a oamenilor, hotărând cine să trăiască și cine să moară.

Dacă vom trece peste aceste versete și vom urmări ce s-a întâmplat în realitate cu fiii lui Eli, vom observa un lucru interesant, cu totul deosebit de concluzia din versetul 25.

Dacă "Domnul voia să-i omoare," de ce L-ar fi deranjat pe Domnul pocăința lor? Putea să-i omoare oricum și în orice împrejurare, fără să dea socoteală cuiva. Puteau cădea loviți de trăsnetul divin în timpul slujbei de la templu sau pe când practicau urâciunile care scârbiseră națiunea. Dar nu au pățit nimic. Își îndeplineau slujba sfântă de la sanctuar în mijlocul fărădelegii, batjocorind semnificația profundă a mijlocirii și deformând cumplit caracterul divin, în mijlocul unei prosperități și protecții de neînțeles. În această criză spirituală cumplită, când Dumnezeu era batjocorit chiar de slujitorii de la sanctuar, Israel "a ieșit înaintea Filistenilor, ca să lupte împotriva lor" (4:1). Cea mai stupidă decizie. Era timpul ca Israel să se plece în sac și cenușă, căci Domnul era batjocorit și gonit din templul Său chiar de oficialii națiunii. În încleștarea din prima zi au pierit patru mii de oameni. Retrași în tabără, ei au crezut că înțeleg motivul înfrângerii: "Haideți să luăm de la Silo chivotul legământului Domnului, ca să vină în mijlocul nostru, și să ne izbăvească din mâna vrăjmașilor noștri" (4:3).

Li s-a părut un act de adâncă devoțiune, dar nu era decât misticism și superstiție neputincioasă, căci chivotul mărturiei nu era o amuletă de adus noroc atunci când acesta pare să te părăsească. Chivotul nu era o unealtă de produs biruință, așa cum cred unii și astăzi.

Filistenii împărtășeau și ei credința lui Israel în magia chivotului, căci s-au înspăimântat de moarte. Credeau că odată cu venirea chivotului a venit în tabără Însuși Dumnezeu: "Filistenii s-au temut, pentru că au crezut că Dumnezeu venise în tabără" (4:7). Dar Dumnezeu nu venise în tabără, căci neprihănirea Sa era privită cu scârbă de preoții cei mai de seamă, iar limbajul inimii lor – acela pe care Dumnezeu îl citește cu atenție – era: "Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel."

Israel a fost înfrânt, au murit treizeci de mii de oameni, inclusiv cei doi fii ai lui Eli, iar chivotul a fost luat de filistenii. Soția lui Fineas, născând prematur din cauza șocului psihic, a pus copilului numele I-Cabod, care înseamnă: "S-a dus slava." Slava se dusese demult, dar ei au observat abia când s-a abătut peste ei dezastrul național, mult prea târziu pentru pocăință, redeșteptare și reformă.

Deși Hofni și Fineas au murit doar datorită unei decizii nemintoase, urmarea firească a unui mod de viață depravat, raportul biblic spune că Dumnezeu dorea să-i omoare. De aceea insistă sora White că niciun eveniment descris în Scriptură, de la Geneza la Apocalips, nu poate fi înțeles corect decât atunci când este privit în lumina care se revarsă de pe Calvar. Doar în lumina crucii "trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, care ne-au umplut de teamă și uimire, apar frumoase și atrăgătoare. Vedem că îndurarea, mila și dragostea părintească se unesc cu sfințenia, dreptatea și puterea. Privind mărirea tronului Său, înalt și maiestuos, vedem manifestarea delicată a caracterului Său și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea aceluiași nume scump, "Tatăl nostru" (GC 652).

În lumina care se revarsă de pe Calvar, Dumnezeu nu dorește să omoare pe nimeni. Mai degrabă Se lasă El Însuși omorât, decât să producă o vătămare fapturilor Sale. De aceea se spune că "nicio vătămare nu se va face pe muntele Meu cel sfânt." Acest munte sfânt este "muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei," acel munte de unde se va

desprinde o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, care va spulbera proiectul de bunăstare în nelegiuire al acestei omeniri oarbe. Din păcate, vom striga I-Cabod doar atunci când distrugerea va fi ireversibilă iar harul lui Dumnezeu nu va mai putea proteja planeta.